

46

ТРИДЕСЕТ И СЕДМО НАРОДНО СЪБРАНИЕ
КОМИСИЯ ПО ОПАЗВАНЕ НА ОКОЛНАТА СРЕДА И ПО ВОДИТЕ

ИЗХ N 102-27-42
07.07.95 11:21:07 AM

НАРОДНО СЪБРАНИЕ на РБ
ВХ. № 100-08-378
ПОЛУЧЕНО НА 4.07.1995

17/32.

С Т А Н О В И Щ Е

**ОТНОСНО: Писмо No 23 / 26. 06. 1995 год. на
Конституционния съд във връзка с
Конституционно дело No 16 / 1995 год.**

С Разпореждане на Председателя на Народното събрание No 100-07-234/ 27.06.1995 год. беше възложено на Комисията по опазване на околната среда и по водите да се произнесе по искането, съдържащо се в Определението на Конституционния съд на Република България по Конституционно дело No 16 от 1995 год.

В цитираното Определение на Конституционния съд на Република България по Конституционно дело No 16 от 1995 год. се иска Народното събрание да се произнесе по допустимостта и съществуването на искането на група народни представители за установяване на противоконституционност на Закона за ратифициране на Споразумението между правителството на Република България и правителството на Руската федерация за сътрудничество в областта на превантивната дейност за предотвратяване и намаляване на последствията от промишлени аварии, катастрофи и стихийни бедствия и ликвидирането на последствията от тях /ДВ. бр.31 от 4 април 1995 год/.

На свое заседание, проведено на 4 юли 1995 год., Комисията разгледа предоставените от Конституционния съд на Република България материали по Конституционно дело No 16 от 1995 год. и след станалите разисквания

К О Н С Т А Т И Р А :

1. С Определението от 22 юни 1995 год. по Конституционно дело No 16 / 1995 год., в което като заинтересована страна е конституирано Народното събрание, Конституционният съд в определена степен, прехвърля правомощия, които по силата на чл.19, ал.1 от Закона за Конституционния съд и чл. 25, ал.1 от Правилника за организацията на дейността на Конституционния съд са изключителна негова компетенция, върху заинтересовани страни.

В чл.19, ал.1 от Закона за Конституционния съд е посочено, че "По постъпилите искания по чл.17 Конституционният съд се произнася за допустимостта им с Определение в закрито заседание".

Разпоредбата на чл.25, ал.1 от Правилника за организацията на дейността на Конституционния съд е още по-ясна. В нея конституционното дело е предвидено да се разглежда в две фази, като в т.1 от посочената разпоредба се указва, че "първата фаза е по решаване на въпросите относно допустимостта на искането".

От цитираните разпоредби, се вижда, че Конституционния съд е единствения суверенен орган, който може да се произнесе по допустимостта на искането, още повече Конституцията е изрична със своите разпоредби в чл.149, ал.1, т.т. 1, 2 и 4 "зава задължителни тълкувания на Конституцията;", "произнася се по искане за установяване на противоконституционност на законите и другите актове на Народното събрание,...", "произнася се за съответствието на сключените от Република България международни договори с Конституцията преди ратификацията им, както и за съответствие на законите с общопризнатите норми

на международното право и с международните договори, по които България е страна;"

2. Конституционният съд не би трябвало въобще да допуска за разглеждане дело, при което е свършено ясно, че не е възможно да се иска установяване на несъответствие с Конституцията на ратифициран международен договор, още повече публикуван с Указ на Президента в Държавен вестник - бр.31/ 4 април 1995 год.

През 1993 год. вече е имало прецедент по сезиране на Конституционния съд за произнасяне за съответствие с Конституцията на международен договор, а именно Договора между Република България и Република Турция от 22 юни 1992 год. за трансфер на осъдени лица (Конституционно дело No 8/ 1993 год. с докладчик Николай Павлов). В цитирания прецедент сезирането на Конституционния съд с искане за произнасяне за несъответствие с Конституцията е станало преди ратификацията, а не след нея, какъвто е случаят с искането на група народни представители от 37-то Народно събрание. Те би трябвало, в съответствие с чл.149, ал.1, т.4 от Конституцията, да предявят искането си преди ратификацията, а не след нея.

3. Закона за ратифициране на Споразумението между правителството на Република България и правителството на Руската федерация за сътрудничество в областта на превантивната дейност за предотвратяване и намаляване на последствията от промишлени аварии, катастрофи и стихийни бедствия и ликвидирането на последствията от тях /ДВ. бр.31 от 4 април 1995 год/ е приет по предложение на Министерски съвет постъпило в Народното събрание на 1 март 1995 год.

С разпореждане на Председателя на Народното събрание N 100-07-91/ 01.03 1995 год. той е разпределен на Комисията по опазване на околната среда и по водите, като водеща, а освен това е

разпределен и на Комисията по външна политика и Комисията по национална сигурност. Съответно те дават своите становища на:

- Комисията по опазване на околната среда и по водите - 15.03.1995 год.

- Комисията по външна политика - 16.03.1995 год.

- Комисията по национална сигурност - 13.03.1995 год.

Закона е гласуван в пленарна зала на 22.03.1995 год. на първо и второ четене.

Възражението на групата народни представители, че "споразумението в действителност не е ратифицирано с валиден закон, тъй като при приемането му не беше налице конституционно изискуем кворум", не е вярно. При гласуването на Закона на първо четене са гласували 124, от тях за 115, против - 9, въздържали се - няма, като председателя е обявил "... останалите 6 присъстват - без да участват в гласуването...", т.е. в залата по време на гласуването са присъствали общо 130 народни представители. Компютърните данни от гласуване No 37 показват действително, че са гласували 114 души, но както е видно от нередактираната стенограма, освен участвалите в гласуването 114 души, в залата са се намирали "... и 12 присъстващи депутати от Съюза на демократичните сили, които не участват в гласуването." От цитата личи, че в залата са се намирали 126 народни представители от които 114 са гласували, а 12 са присъствали, без да вземат участие в гласуването на второ четене, но представляват част от кворума. Съгласно параграф 5 от допълните разпоредби на Правилника за организацията и дейността на Народното събрание, "Под "присъстващи" при явно гласуване се разбира броят на народните представители, които се намират в заседателната зала в момента на гласуването", от което може да се направи извода, че е изпълнено изискването на чл. 58, ал.1 от същият. Позоваването на компютърната разпечатка е

нелогично тъй като стенограмите от съответното заседание дават пълната представа за положението в залата по време на определено гласуване. /чл.60 от Правилника за организацията и дейността на Народното събрание/.

След изложените констатации Комисията

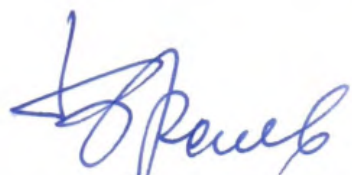
Р Е Ш И :

1. Счита искането на групата народни представители от 37-то Народно събрание за установяване на противоконституционност на Закона за ратифициране на Споразумението между правителството на Република България и правителството на Руската федерация за сътрудничество в областта на превантивната дейност за предотвратяване и намаляване на последствията от промишлени аварии, катастрофи и стихийни бедствия и ликвидирането на последствията от тях /ДВ. бр.31 от 4 април 1995 год/ за недопустимо поради колизия с чл.149, ал.1, т.4 от Конституцията на Република България.

2. На основание т.1 искът по Конституционно дело No 16 / 1995 год. да бъде отхвърлен и да не бъде разглеждан по същество.

ДОКАЗАТЕЛСТВА: Копие от нередактирана стенограма - 247.2 и 247.3 от 22.03.1995 год.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ст.н.с. кзн **Борис КОЛЕВ**